

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **PLAST komplet s.r.o.**, se sídlem Jiráskova 1270, Pardubice, zastoupená Mgr. Leonou Polákovou, advokátkou se sídlem třída Míru 450, Pardubice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2022, č. j. 2298/22/5000-10611-712427, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 7. 9. 2022, č. j. 52 Af 9/2022-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí (dále „MŽP“) ze dne 30. 6. 2014, č. j. 115D242002487/2 (ve znění jeho rozhodnutí ze dne 25. 5. 2015, č. j. 115D242002487/3) byla žalobkyni přiznána dotace na projekt „CZ.1.02/4.1.00/13.22526 *Mobilní drtící linka s nakladačem - PLAST komplet s.r.o.*“ (dále „Projekt 1“), a to nanejvýš v částce 1.361.365,80 Kč. Rozhodnutím MŽP ze dne 21. 4. 2015, č. j. 115D242000131/D, a na základě Smlouvy č. 14187994 o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí (dále „SFŽP“), uzavřené mezi žalobkyní a SFŽP dne 24. 4. 2015, jí byla přiznána dotace na projekt „CZ.1.02/4.1.00/13.22353 *Regranulační linka - PLAST komplet s.r.o.*“ (dále „Projekt 2“), a to nanejvýš v částce 4.032.000 Kč.

[2] Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále „správce daně“) žalobkyni (na základě zprávy o daňové kontrole, zahájené dne 2. 2. 2018, projednané dne 12. 12. 2018) platebními výměry ze dne 17. 12. 2018 vyměřil odvody za porušení rozpočtové kázně v souvislosti s Projektem 2, a to ve výši 951.956 Kč do Národního fondu (č. j. 1819547/18/2800-31050-607193, dále „předmětný platební výměr“) a ve výši 56.045 Kč do státního fondu (č. j. 1819549/18/2800-31050-607193). Žalobkyně se zprvu proti oběma platebním výměrům bránila odvoláními, jež však následně vzala zpět. Žalovaný nicméně rozhodnutím ze dne 30. 6. 2020, č. j. 24726/20/5000-10610-712427, správci daně nařídil předmětný platební výměr přezkoumat s tím, že odvod do Národního fondu měl být správně stanoven v celkové výši 1.292.297 Kč, neboť k odvodu za porušení rozpočtové kázně ve vztahu k Projektu 2 měl být připočten i odvod za její porušení ve vztahu k Projektu 1, a to ve výši 340.341,45 Kč.

[3] Správce daně nato rozhodnutím ze dne 20. 11. 2020, č. j. 1725871/20/2800-31050-603369 (dále „změnové rozhodnutí“), změnil předmětný platební výměr tak, že vedle původního odvodu v souvislosti s Projektem 2 (výrok I.) vyměřil i odvod za porušení rozpočtové kázně v souvislosti s Projektem 1, a to ve výši 340.342 Kč (výrok II.). Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila odvoláním, jež však žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále „napadené rozhodnutí“) zamítl. Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích následně rozsudkem označeným v záhlaví (dále „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl proti němu podanou žalobu. Za jádro sporu považoval posouzení otázky, zda spolu předměty veřejných zakázek, tj. Projekt 1 a Projekt 2, souvisely v takové míře, že žalobkyně byla povinna provést jedno zadávací řízení pro nadlimitní veřejnou zakázku.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) namítla, že nedošlo k takovému porušení podmínek poskytnutí dotace v souvislosti s Projektem 1, jež by ospravedlňovalo stanovení odvodu; její případ byl posouzen příliš formalisticky, když se krajský soud nezabýval účelem právní úpravy, tím, zda bylo stanovení odvodu opodstatněné a spravedlivé, ani tím, „*zda podmínky poskytnutí dotace (tak jak byly v daném případě vymezeny) byly ve vztahu k dosažení účelu poskytnutí dotace smysluplné.*“ Přestože je stanovení odvodu podle stěžovatelky vlastně sankcí, nebyly při tom zohledněny všechny okolnosti případu, např. že oba projekty konzultovala s odbornou poradenskou společností a že veškeré podklady týkající se předmětných výběrových řízení projednala s pracovníky SFŽP, přičemž ti ji na žádné možné nedostatky neupozornili. Pokud by stěžovatelka obě podlimitní veřejné zakázky spojila v jednu, byla by jí přiznána dotace vyšší; z toho, že tak neučinila, neměla žádný prospěch, ani nebyly negativně ovlivněny jiné osoby. Podle stěžovatelky proto není v právním státě přípustné vyložit normu připouštějící dva různé výklady tak, jak to učinil žalovaný. Navíc její výklad podpořil i SFŽP. Účel dotace byl naplněn, proto neměl být odvod stanoven; ten má sloužit primárně právě jako sankce za nedosažení účelu dotace (rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2020, č. j. 3 Afs 92/2018-32) v souladu s dotačními podmínkami. Zakázky podle stěžovatelky nespojovalo hledisko technické, funkční ani časové, což bylo prokázáno předloženým znaleckým posudkem, podle něhož jsou na sobě obě pořízené výrobní linky „*nezávislé jak technicky, tak i z pohledu dodavatelů i zemí původu, taktéž z hlediska toku materiálu a tedy i ekonomicky.*“ Žalovanému ani krajskému soudu

pokračování

nenáleželo tento odborný skutkový závěr zpochybnit bez odpovídajících důkazů. Navrhla zrušit napadený rozsudek, napadené rozhodnutí i výrok II. změnového rozhodnutí.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem a odkázal na napadené rozhodnutí a své vyjádření k žalobě s tím, že stěžovatelka své argumenty opakuje, aniž by vedla polemiku se závěry krajského soudu. Její námitky, že se krajský soud nezabýval „smysluplností podmínek dotace ve vztahu k dosažení účelu jejího poskytnutí“ a že odvod má sankční povahu, nejsou přípustné, jelikož je neuplatnila v žalobě. Stěžovatelka dotační podmínky akceptovala a zavázala se k jejich dodržování. Účelem stanovení odvodu není příjemce dotace sankcionovat, ale navrátit prostředky využitě v rozporu s účelem dotace či jejími podmínkami. Stěžovatelka porušila povinnost stanovenou čl. 7 Směrnice MŽP č. 6/2014 tím, že neoprávněně rozdělila předmět jedné nadlimitní veřejné zakázky se souvisejícími předměty plnění a samostatně zadala dvě podlimitní veřejné zakázky skrze zjednodušené podlimitní řízení. Není relevantní, že jí tím nevznikl prospěch. Krajský soud správně aplikoval závěry Krajského soudu v Ostravě v rozsudku ze dne 17. 2. 2022, č. j. 25 Af 124/2020-20, ve věci *Ollies Dorty s.r.o.* Kritéria místní, časové, věcné a funkční souvislosti nemusí být nutně splněna současně (rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Afs 246/2018-32). O jednu veřejnou zakázku se může jednat i tehdy, jsou-li jednotlivá plnění relativně samostatná (rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006-69). Nelze souhlasit, že souvislost předmětů plnění není dána, může-li jeden existovat bez druhého, respektive mohou-li stroje fungovat i nezávisle na sobě. Žalovaný i krajský soud byli v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů oprávněni předloženému znaleckému posudku přiřadit odpovídající důkazní váhu. Znalec mluvil o „technické souvislosti“, kterou je však třeba odlišovat od souvislosti plnění v kontextu veřejných zakázek. Neoprávněně rozdělení veřejné zakázky se logicky vztahuje k Projektům 1 i 2. Není relevantní, že stěžovatelka své kroky konzultovala s odbornou poradenskou společností, neboť ona odpovídá za dodržení dotačních podmínek a zákona, jehož neznalost ji neomlouvá. V napadeném rozhodnutí i rozsudku bylo dostatečně vypořádáno její tvrzení, že byla ujistěna ohledně souladnosti jejího postupu ze strany poskytovatele dotace. Porušení rozpočtové kázně není vázáno na nedodržení účelu dotace; jehož dodržení ani nebylo rozporováno, došlo k tomu však nezákonným způsobem. Ve prospěch stěžovatelky k tomu bylo přihlédnuto při řádně odůvodněném stanovení odvodu v přiměřené výši 25 % z částky dotace použité na financování zakázek. Závěry NSS ve stěžovatelkou zmíněném rozsudku č. j. 3 Afs 92/2018-32 její argumentaci nepodporují. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[7] Stěžovatelka uplatnila námitku vad soudního [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)] a správního [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] řízení spočívajících v tom, že se žalovaný a krajský soud dopustili nezákonnosti při hodnocení předloženého posudku, když závěry znalce nepřípustně nahradili vlastní úvahou. Jádrem kasační argumentace je nesouhlas se závěrem krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], že předměty plnění v rámci Projektů 1 a 2 spolu souvisí

natolik, že nebylo možné zadat dvě samostatné podlimitní veřejné zakázky, nýbrž je bylo třeba spojit do jedné nadlimitní veřejné zakázky.

[8] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že veřejné zakázky v souvislosti s Projektem 1 (s předpokládanou hodnotou bez DPH 1.400.000 Kč), tj. na dodání drtící linky, a Projektem 2 (s předpokládanou hodnotou zakázky bez DPH 5.000.000 Kč), tj. na dodání regranulační linky, byly vyhlášeny dne 6. 12. 2014 ve zjednodušeném podlimitním řízení podle § 38 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. U Projektu 1 bylo původní výběrové řízení zrušeno a nová veřejná zakázka (s předpokládanou hodnotou bez DPH 2.070.000 Kč) byla vyhlášena dne 30. 1. 2015. Peněžní prostředky (ve výši maximálně přiznané částky) byly na účet stěžovatelky připsány dne 20. 7. 2015 (Projekt 1) a mezi dny 2. 7. 2015 a 28. 8. 2015 (Projekt 2).

[9] Mezi stranami není sporné, že celková hodnota obou zakázek přesáhla limit stanovený na základě § 12 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil závěr správce daně, který ve změnovém rozhodnutí shledal porušení § 44 odst. 1 písm. j) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) ve vztahu k Projektům 1 i 2 tím, že stěžovatelka porušila zákon o veřejných zakázkách, konkrétně jeho § 13 odst. 3 ve spojení s odst. 8. K dodržení zákona o veřejných zakázkách, respektive dodržení čl. 7 Směrnice MŽP č. 6/2014 (podle jehož bodu 1 *při řízeních pro výběr dodavatele služeb, stavebních prací či dodávek, jakož i zadávání koncesních smluv, je zadatel/příjemce podpory povinen dodržovat zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění*), se stěžovatelka zavázala v Podmínkách poskytnutí dotace [jejich bodě 3 písm. a) části „B. Další podmínky poskytnutí dotace“], tvořících nedílnou součást obou rozhodnutí zmíněných v bodě 1 tohoto rozsudku.

[10] Podle § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách *zadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v tomto zákoně.*

[11] Podle § 13 odst. 8 věty první zákona o veřejných zakázkách *při stanovení předpokládané hodnoty je zadavatel povinen sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících dodávek či služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období.*

[12] Podle § 44 odst. 1 písm. j) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně *porušení povinnosti stanovené právním předpisem, rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, které přímo souvisí s účelem, na který byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta a ke kterému došlo před přijetím peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv a které trvá v okamžiku přijetí prostředků na účet příjemce; prvním dnem porušení rozpočtové kázně je den jejich přijetí příjemcem; penále za porušení rozpočtové kázně se počítá ode dne následujícího po dni, do kterého měl příjemce na základě platebního výměru odvod uhradit.*

[13] Co se týče námitky vad správního a soudního řízení, ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka v průběhu odvolacího řízení předložila „Znalecký posudek o posouzení technologie na recyklaci plastů“ ze dne 11. 1. 2021. Ing. Martin Bakeš v něm zohlednil „technické hledisko“, „hledisko dodavatele technologie“ a „hledisko toku materiálu“, načež

pokračování

dospěl k závěru, že plnění v rámci Projektů 1 a 2 spolu nesouvisí, respektive že *„obě posuzované výrobní linky jsou na sobě nezávislé jak technicky, tak i z pohledu dodavatelů i zemí původu, taktéž z hlediska toku materiálu a tedy i ekonomicky, to znamená z pohledu generování výnosů.“* Připustil nicméně, že *„část produkce z drtící linky může být dále zpracována na regranulační lince.“*

[14] Žalovaný se posudkem zabýval v bodě 54 napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že obě linky mohou pracovat samostatně (tj. že spolu nutně netvoří jediný funkční celek), podle něj nevyvrátila závěr, že jde o spolu související plnění ve smyslu zákona o veřejných zakázkách. V tomto kontextu podle něj nebyla relevantní ani *„nezávislost z pohledu dodavatelů i zemí původu dodané technologie“*. Krajský soud k tomu v bodě 41 napadeného rozsudku uvedl: *„Přestože dle závěru znaleckého posudku jsou z hlediska toků materiálů obě předmětné výrobní linky na sobě nezávislé, připouští znalec v tomto závěru, že část produkce z drtící linky může být dále zpracována na regranulační lince. Za této situace nemůže obstát tvrzení žalobce, že je závěrem tohoto znaleckého posudku prokázána věcná a funkční nezávislost obou výrobních linek.“*

[15] Podle Nejvyššího správního soudu se stěžovatelce její značně obecně formulovanou námitkou nepodařilo hodnocení znaleckého posudku zpochybnit. Ze zmíněných částí odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozsudku je zřejmé, jak se žalovaný a krajský soud s jeho závěry vypořádali a proč jej nepovažovali za důkaz způsobilý vyvrátit závěr o souvislosti obou plnění. Se stěžovatelkou nelze souhlasit, že by žalovaný či krajský soud nahrazovali odbornou úvahu znalce; krajský soud naopak vyšel z jeho závěru připouštějícího existenci souvislosti mezi oběma linkami.

[16] Co se týče námítka proti závěru o souvislosti obou předmětů plnění v rámci Projektů 1 a 2, znemožňující jejich rozdělení na dvě podlimitní zakázky, krajský soud své úvahy s odkazem na relevantní judikaturu vyložil zejm. v bodech 38–44 napadeného rozsudku.

[17] Za rozhodující považoval krajský soud věcné, časové, místní, funkční a technologické hledisko vzájemné souvislosti předmětů veřejných zakázek. O naplnění místního a časového hlediska neměl pochyb, neboť místem plnění obou zakázek byla provozovna stěžovatelky a obě byly vyhlášeny dne 6. 12. 2014 (skutečnost, že zakázka v souvislosti s Projektem 1 byla následně zrušena a vyhlášena znovu, není v tomto ohledu rozhodná, a to i z toho důvodu, že o změnu stěžovatelka žádala již 24. 11. 2014; bod 38 napadeného rozsudku). Za rozhodující považoval hledisko věcné, k němuž uvedl, že účel drtící a regranulační linky spolu úzce souvisí, což vyplývá i z předloženého znaleckého posudku, podle něhož *„část produkce z drtící linky může být dále zpracována na regranulační lince“* (body 40–41 napadeného rozsudku). Oba projekty navíc podle něj spojuje i cíl příslušného dotačního programu (*„zkvalitnění nakládání s odpady a snižování produkce odpadů a jejich zvýšené využívání“*) stejně jako další specifické cíle (*„snižování měrné produkce odpadů nezávisle na úrovni ekonomického růstu, maximální využívání odpadů jako náhrady primárních přírodních zdrojů, a minimalizace negativních vlivů na zdraví lidí a životní prostředí při nakládání s odpady“*); o věcné i funkční provázanosti pak svědčilo i to, že *„obě dodávky byl schopen dodat stejný okruh dodavatelů“* (bod 42 napadeného rozsudku). Jinými slovy, na závěr o propojenosti obou plnění podle něj nemohla mít vliv skutečnost, že obě linky mohou

teoreticky existovat jedna bez druhé a že neslouží totožné činnosti, když zároveň slouží činností spolu úzce souvisejícím (bod 43 napadeného rozsudku).

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že rozhodující je zde místní, časová, věcná, funkční a technologická souvislost předmětů obou zakázek, „přičemž za jednu veřejnou zakázku je možné považovat i plnění relativně samostatná“, navíc „kritéria místní, časové, věcné a funkční souvislosti ani nemusí být vždy splněna všechna“ (body 37 a 39 rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2021, č. j. 1 Afs 132/2019-76). Tyto souvislosti navíc „nemohou být zkoumány zcela vytržené z kontextu a je třeba k nim přiblížit i v jejich souhrnu“ (bod 24 žalovaným zmíněného rozsudku NSS ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Afs 246/2018-32); „posouzení souvislosti plnění je totiž komplexní činností a závisí na zhodnocení všech relevantních okolností konkrétní věci, přičemž různé charakteristiky mohou mít v různých situacích různou váhu“ (bod 24 rozsudku NSS ze dne 15. 5. 2018, č. j. 9 Afs 439/2017-26). Jak vyplývá z bodu 34 rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 Afs 111/2019-42: „Pro určení, zda konkrétní plnění ve prospěch zadavatele je jedinou zakázkou, nebo několika jednotlivými veřejnými zakázkami, je rozhodující věcný charakter takového plnění. Poptává-li zadavatel plnění svým charakterem totožné či obdobné (např. plnění stejného nebo srovnatelného druhu uskutečňované pro téhož zadavatele v témže časovém období a za týchž podmínek co do charakteru plnění), pak takové plnění musí zadávat jako jedinou veřejnou zakázku podle zákona o veřejných zakázkách.“

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že mezi plněními obou veřejných zakázek v tomto případě existuje souvislost ve smyslu § 13 zákona o veřejných zakázkách. Obě výrobní linky lze z věcného, funkčního a technologického hlediska považovat za nanejvýš relativně samostatné. V předloženém znaleckém posudku je na str. 18 a 19 uvedeno, že výstupem drtící linky (Projekt 1) je „homogenizovaná drť daného plastu, která slouží jako vstupní surovina pro další zpracování“; vstupem regranulační linky (Projekt 2) pak je „plastový odpad buď ve formě drti, nebo fólie.“ Z toho vyplývá, že obě linky mohou být využívány buď zcela samostatně, anebo také výhradně společně, neboť jako vstupní surovinu regranulační linky lze využívat výhradně výstupní produkt drtící linky. Na tuto teoretickou relativní samostatnost obou linek je pak v kontextu stěžovatelčina případu třeba nahlížet z hlediska jejich prakticky absolutní místní a časové souvislosti. Stěžovatelka navíc v kasační stížnosti netvrdí, že obě linky pořídila se záměrem využívat je odděleně, respektive že je po jejich instalaci nevyužívala společně. Její argumentačně spoře podložená polemika se závěry krajského soudu ohledně souvislosti obou plnění se nese pouze v hypotetické rovině. Při zohlednění všech relevantních okolností případu jí tedy nelze dát za pravdu, že obě plnění jsou natolik samostatná, že bylo možné každou linku pořídit skrze samostatnou veřejnou zakázku.

[20] Stěžovatelka dala namítat, že z nespojení obou zakázek neměla žádný prospěch, a že tudíž odvod neměl být stanoven. Rozhodným kritériem zde však není její prospěch, nýbrž to, že umělým rozdělením veřejné zakázky dosáhla stavu, kdy se na ni vztahovala méně přísná pravidla (srov. bod 32 rozsudku č. j. 5 Afs 111/2019-42).

[21] Poukazuje-li stěžovatelka na příliš formalistický postup žalovaného a krajského soudu a na naplnění účelu dotace (jinými slovy hovoří o „přílišné tvrdosti zákona“, jímž se žalovaný při výkonu své pravomoci musí řídit), je k tomu možné uvést, že „poskytnutí dotace ze státního rozpočtu je de facto dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena

pokračování

přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Je proto nasnadě, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007-63, mimo jiné konstatoval: „Neoprávněným použitím, respektive neoprávněným výdejem, je nutno rozumět vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu, jak tvrdí stěžovatel, ale také takové vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, na základě kterých byla dotace příjemci poskytnuta“ (viz též např. rozsudek NSS č. j. 6 Afs 138/2015–28, ze dne 27. 10. 2015). Poskytovatel dotace je oprávněn dotaci svázat striktními podmínkami, které je příjemce dotace povinen dodržovat (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2006, č. j. 1 Afs 92/2005-98, též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017–33)“ (bod 26 rozsudku č. j. 5 Afs 111/2019-42).

[22] Stěžovatelčin odkaz na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2020, č. j. 3 Afs 92/2018-32, není přílehlavý, neboť neposkytuje oporu jejím tvrzením; ostatně stěžovatelka ani nevysvětlila, proč by v jeho světle měly být závěry krajského soudu nesprávné.

[23] Stěžovatelčina námitka, že podmínky poskytnutí dotace nebyly ve vztahu k dosažení účelu poskytnutí dotace smysluplné, je nepřípustná, neboť ji neuplatnila v žalobě, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), protože ji krajský soud nemohl vypořádat (a Nejvyšší správní soud jeho závěry přezkoumat). Z tohoto důvodu je nepřípustná též námitka, že odvod za porušení rozpočtové kázně je ve své podstatě sankcí, jež s ohledem na dosažení účelu dotace neměla být uložena, případně že žalovaný při jejím ukládání nedostatečně zohlednil všechny okolnosti případu. Stěžovatelka ostatně sama na str. 6 žaloby uvedla, že „účelem odvodu je toliko vrácení neoprávněně čerpaných finančních prostředků zpět do veřejného fondu, z něhož byly poskytnuty“ (srov. bod 36 jí zmíněného rozsudku č. j. 3 Afs 92/2018-32).

[24] Co se týče stěžovatelčiných námitek, že na porušení zákona o veřejných zakázkách nebyla upozorněna ze strany SFŽP a že postupovala v souladu s pokyny odborné poradenské společnosti, se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s tím, jak je důkladně vypořádal krajský soud v bodech 48 a 49 napadeného rozsudku. Stěžovatelka se již z logiky věci nemůže zprostit své odpovědnosti za porušení rozpočtové kázně tím, že ji na to údajně neupozornila poradenská společnost, jejíž služby sama vyhledala. Jde-li o údajné ujištění ze strany SFŽP (ani zde stěžovatelka žádné konkrétní skutečnosti nenastínila), je k tomu možné dodat, že rozpočtová pravidla nepodmiňují „porušení rozpočtové kázně tím, zda poskytovatel dotace v rámci své pravomoci shledal či neshledal pochybení. Prověřování a zjišťování porušení rozpočtové kázně je plně v kompetenci příslušného správce daně v rámci daňové kontroly (a nikoliv poskytovatele dotace)“ (bod 13 rozsudku NSS ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 Afs 396/2021-28); „poskytovatel dotace není tím, kdo závazně určuje, zda byly finanční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu čerpány oprávněně“ (bod 18 rozsudku NSS ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Afs 334/2016-42).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[26] Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu